

Prohodul Prea Sfintei de
Dumnezeu Născătoarei și
Pururea Fecioarei Maria

Tradus de Sfântul Ioan Iacov

Tipic

Se fac ectenii mici la sfârșitul unei stări și la începutul celeilalte stări, ca la Prohodul Domnului nostru Iisus Hristos. La sfârșitul ultimei stări nu se mai face ectenie ci se cântă imediat *Binecuvântările Adormirii*, în care timp preotul împarte flori. Terminându-se *Binecuvântările*, începe cântarea: „Apostoli, de la margini” (luminânda), continuându-se a se împărți flori, dacă nu s-au terminat de împărțit. Cu aceeași cântare se iese și se înconjoară biserica, credincioșii purtând făclii aprinse (se pot cânta la ocolire și „Sfinte Dumnezeule”, „Mergi la Cer”). Se fac opririle cunoscute la Prohodul Domnului nostru Iisus Hristos cu ecteniile respective și se intră în Sfânta Biserică.

În timpul ocolirii bisericii cu Sf. Epitaf se trag clopotele bisericii, întrerupându-se la ecteniile respective. Icoana sau Sf. Epitaf cu Adormirea Maicii Domnului se așează la locul în care stă în tot cursul anului. Se citește Sfânta Evanghelie de la Utrenia Adormirii apoi otpustul și cuvântul de învățătură. Se face miruirea și împărțirea artosului la toți credincioșii în timp ce la strană se cântă laude în cinstea Maicii Domnului.

Dumnezeului nostru, slavă în vecii vecilor. Amin.

PROHODUL MAICII DOMNULUI

Pus în stihuri de Sfântul Ioan Iacov Hozevitul în anul 1942, în lagărul britanic de pe Muntele Eleon

Starea I

Fiind Maica Vieții, îngropării te-ai dat
Și-ale îngerilor cete s-au spăimîntat
Adormirea ta cinstind-o luminat.

Născătoarea Vieții și-al luminii izvor
La-ntunerice uceniciei cum te pogor?
Tu fiind lumina noastră-a tuturor!

Te mărim pe tine, Maica toatei zidiri
Și-nălțăm duios cântări Sfintei Adormiri
Întru care plată dai acestei firi.

N-a rămas în groapă preacurat trupul tău
Ci mutatu-te-ai cu dînsul la Dumnezeu
Ca să fii părtașă Slavei Lui mereu.

Iisus a toate Împărat prea slăvit
Te-a ales pe tine Maică și, negrăit,
Fără de prihană tu L-ai zămislit.

Stăpînul făpturii pe pămînt pogorînd
Cum venise întrupîndu-Se oarecînd
Astăzi vine dornic duhul tău luînd.

În chip tainic astăzi și noi toți ne-adunăm
Și cu Sfintele Femei jalnic îți cîntăm
Dînd înconjur năsăliei ne-nchinăm.

Pe cea mai frumoasă decît tot ce-i zidit
Prin a căruia născare ne-am învoit
Cum s-o vadă firea că s-a pristăvit?

Iară iadul, Maică, cum mai poate răbda
Întru tot fulgerătoarea lumina ta?
Căci orbește neputînd a te vedea.

Dumnezeu Cuvîntul trup luînd, Mariam,
Spală firea ponosită a lui Adam
Și din iad sloboade omenescul neam.

Cerul și pămîntul îndelung s-au uimit
De străina zămislire ce s-a plinit
Întru tine, Prea Curată, negrăit.

O, minuni străine, lucru nou nevăzut
Cum și Maică și Fecioară te-ai cunoscut
Că din sîngiuri prea curate ai născut.

Din această lume simțitor te-ai mutat
Dar cu darul tău Curată nu ne-ai lăsat
Izbăvind pe credincioși neîncetat.

Chiar de-ai fost ascunsă ca un rob în mormînt
Dar făptura te vădește înțelegînd
Că Stăpîină ești în cer și pe pămînt.

Dac-a fost în groapă trupul tău pristăvit
Pentru noi paharul morții s-a îndulcit
Plecăciunea ta cea multă socotind.

Odrăslind din tine spicul cel tăinuit
Credincioșii Pîinea vieții au dobîndit
Și din stricăciune toți ne-am izbăvit.

Ca un sfeșnic, Maică, pe pământ luminezi
 Pravoslavnică credință o îndreptezi
 Și pe cei robiți de patimi liberezi.

Ca un fulger cete de Hristos vestitori
 Vin din marginile lumii purtați de nori
 Ca să-ngroape trup de viață dătător.

Areopagitul și cu el Ierotei
 Au venit din depărtare cu Timotei
 Dimpună cu toți Sfinții Arhieriei.

Pe a vieții Piatră cea din unghi tănuit
 Dintru sîngiurile tale o ai urzit
 Și în lume viață nouă ai croit.

Adormind cu trupul în mormînt te pogori
 Și-l arăți pe el izvor tămăduitor
 Pravoslavnicilor tăi închinători.

Ca să mîntuiască pe strămoșul Adam
 A venit Mîntuitorul vestit din neam
 Pogorînd ca roua-n mitră, Mariam.

Să-i cuprindă groaza și cutremurul rău
 Pe acei ce defăimează numele tău
 O, Prea Sfîntă Maică a lui Dumnezeu.

După legea firii dintre vii ai apus,
 Dar fiind a Vieții Maică la Ea te-ai dus,
 Odihnindu-te în Slava cea de sus.

Plîng noroade, preoți și bătrîni Arhieriei
 Dimpună cu slăviții învățăcei
 Iar Mironosițele jelesc cu ei.

Cum erai în viață sprijin cald tuturor
 Și de astăzi fii de-a-pururi pe viitor
 Ocrotind cu darul pe al tău popor.

Sub pământ ca luna ai apus, dar răsari
 La trei zile ca un soare frumos de Mai,
 Primăvara vieții noastre, dulce rai!

Tu născînd Viața, cum te-așezi în mormînt
 Se-nfioară ceata îngerilor strigînd:
 Cum te acoperi, Sfinte Acoperămînt?

Porumbiță frumoasă, cu penaj aurit,
 Ești Fecioară, căci Stăpînul te-a împodobit
 Ca să fii locaș cu totul prea cinstit.

Cel căzut din viață iar moștean s-a făcut
 Cînd Fecioara fără patimă a născut
 Pe Cuvîntul cel fără de început.

Cînd a fost să vadă trupul ei răposat
 Îngereștile puteri foarte s-au mirat
 Cum cea nestricată moarte a gustat.

De la margini Sfinții, alergînd prea cu zor,
 Sfîntul trup la întuneric ei îl pogor;
 În mormînt, lumina noastr-a tuturor.

Pogorînd la groapă, ceata Îngerilor
 Înconjoară străjuind pe Stăpîna lor;
 Trupul cel de viață pricinuitor.

Heruvimii slavei luminat dăntuiesc
 Cînd se-nalță cel de taină rai pămîntesc
 În locașul slavei cel împărătesc.

Dintru stricăciune pe cel mort prin păcat
Cu născarea ta Curată L-ai ridicat
Și-n podoaba cea dintâi ne-ai îmbrăcat.

Rînduială nouă tuturor s-a vestit
Prin străina zămislire ce s-a plinit
În mitrasul pururea neprihănit.

Dintru tine Fiul chip de rob a primit
După fire arătîndu-se îndoit:
Dumnezeu fiind și om desăvîrșit.

Chivotul se-ascunde; de la mari depărtări
Vin noroadele, duios înălțînd cîntări
Întru slava prea cinstitei ei mutări.

Ceata de Apostoli se adună de zor
Ca s-așeze în mormînt prea frumos odor
Pe a Vieții Maică, Doamna tuturor.

Rînduiala firii s-o plinești te-ai plecat,
Dar ca Maică a cerescului Împărat
Tu rămîi cu trupul veșnic nestruciat.

Pe al tău, Curată, scump Mormînt îl cinstesc
Și Slăvita Adormire o preamăresc;
Întru care dat-ai birul cel firesc.

Chiar de mori, Curată, dar viezi în Hristos,
Preamărită sus la Cer, și-ntru cei de jos,
Sprijinind pe cei cu suflet credincios.

O, ce bucurie, ce dulceață primești
Întru slava și odihna celor cerești
Căci cu Domnul Slavei, tu împărățești.

Unul din Treime trup din tine primind
 Firea cea cuvîntătoare s-a înnoit
 Minunată taină, lucru preamărit!

Proorocii, Maică, de demult au cîntat
 Că din vița lui David, tu, prea minunat
 Odrăslivi pe Hristos cel așteptat.

O, lumina lumii și-al vieții izvor,
 Cum în loc întunecos Sfinții te pogor?
 Se uimește firea prea tînguitor!

Nație pizmașă, ucigaș popor,
 Ce sminteală ai avut, vița Iudelor,
 De voiești surparea Sfintei Sfintelor?

Ticăloase jidov, vino soi blestemat
 De-ți cunoaște uneltirea din păcat,
 Din tăierea brațului tău cel spurcat.

Urmînd Maica Milei lui Hristos Dumnezeu
 Lecuiește pe acel urgisit Evreu
 Părăsindu-și legea lui de fariseu.

„Maică și Fecioară, mană dulce a mea
 Cum să rabd acum văzînd îngroparea ta”
 Așa Simon Petru prea se tînguia.

„Cine-mi dă izvoare ca să plîng îndeajuns?”
 Striga Pavel, de durere fiind pătruns,
 Cînd se vede-n groapă trupul ei ascuns.

Munții se-nfioară. „Tu, norod credincios
 Tînguește-te și plîngi astăzi dureros.”
 Glăsuiesc învățăceii lui Hristos.

Oarecînd, o, Maică, simțitor vom vedea,
După ducerea la Cer, frumusețea ta
Căci de-acuma cerul Tu vei desfăta.

Slavă...

Te mărim Cuvinte, cu Părintele Tău,
Iar Duhului Prea Sfînt ne-nchinăm mereu,
Preamărind în Troiță pe un Dumnezeu.

Și acum...

Te cinstim, o, Maică a Celui fără-de ani
Închinîndu-ne la groapa din Ghetsimani,
Cercetează-ne pe noi cei sărmani.

Starea a II-a

Se cuvine azi să mărim pe Prea Curata Maică
Care-ntrece cu cinstirea pe Heruvimi
Și-i slăvită mai presus de Serafimi.

Se cuvine dar să-i cîntăm celei cu dar dăruită
Care-ncape pe Cuvîntul Dumnezeiesc
Întru pîntecele ei cel fecioresc.

Cele pămîntești se-nfioară cu cele din slavă
Cum dumnezeiasca fire s-a deșertat
Locuind în pîntecele tău curat.

Una între maici, născut-ai fără de durere;
Căci precum fără sămînță ai zămislit
Și născarea se lucrează negrăit.

După cum întîi cu cuvîntul se zidește firea
Tot asemenea rodește mitrasul tău
Luînd chip de rob Cuvîntul lui Dumnezeu.

Tatăl cel ceresc, bună voie arătînd spre tine
Iară Duhul Sfînt pe tine umbrindu-te
Se-ntrupează Fiul, preamărindu-te.

Ca și Fiul tău, tu adormi după fireasca lege;
Dar a treia zi te scoală ca dintr-un somn
Dătătorul Vieții și al morții Domn.

Sub pămînt apui, tu fiind plămada vieții noastre.
Căci din moarte ne-am sculat cei cari zăceam
Prin născarea Vieții dintr-al nostru neam.

Plîns cuviincios și cîntare să aducem Maicii
 Ca atunci cînd s-a-ngropat Fiul Omului
 Ca să fim părtași de slava Domnului.

Mir adevărat ești Fecioară, Prea Curată Maică
 Care lumea înmiresmezi cu bun miros
 Odrăslind clondirul Vieții, pe Hristos.

Întunericul cu împărăția lui se pierde
 Slobozindu-se din iad cei cari-au crezut
 Că vei naște Fiul Cel întîi-născut.

Apă ce viezi, Născătoarea Rîului Vieții
 Curățește-ne ale noastre întinăciuni
 Și stîrpește ale vieții mătrăguni.

Spre a primeni firea noastră cea căzută, Fiul
 A zdrobit pe cel din veac șarpe pierzător
 Odrăslind din tine cu trup muritor.

Sad prea minunat ce răsari mlădița de viață
 Prin umbrirea cea de taină cu Duhul Sfînt
 Odrăslind viață nouă pe pămînt.

A căzut Adam sub blestem în Raiul desfătării,
 Dar cu raza de nădejde s-a întărit
 Că-L vei naște tu pe Cel făgăduit.

Varsă din belșug adunarea Sfinților Apostoli
 Băutura umilinței ca un prinos,
 Așezîndu-te acum în groapă jos.

Sfîntul tău Mormînt, ascunzișul cortului de taină
 Îl cinstește, Prea Curată, norodul tău
 Prea mărind mutarea ta la Dumnezeu.

Soarele acum ca la vremea Patimilor Sfinte
Își ascunde cu sfială lumina sa
Neputînd să vadă adormirea ta.

Desfătare ești, căci născut-ai pe dulceața lumii.
Deci acum cu lacrimi calde noi te rugăm
Ca de sfînta slavă să ne desfătăm.

Tremura văzînd, boldul cel aducător de moarte
Că a sufletelor rană tămăduiești
Odrăslind balsamul vieții omenești.

Ochilor prea dulci și cinstiți ai Prea Curatei Maici
Căutați cu-nduioșare spre Dumnezeu
Ca să facă milă cu norodul Său.

Imnuri îngerești îți aduce sfînta adunare
A Slăviților Apostoli și Arhieriei,
Iară Serafimii se unesc cu ei.

Sub pămînt apui Aurora zilei cea de taină,
Căci pe Soarele Hristos tu L-ai răsărit
Peste neamul nostru cel ticăloșit.

S-a înfricoșat, din adîncuri văzîndu-te iadul
Și schimbîndu-se la fața „Vai!” a strigat.
Dar ce soare iese așa luminat!

Soarele frumos strălucește după vremea nopții
Iară tu cu frumusețea Duhului Sfînt
Ești la ceruri soare și jos pe pămînt.

Globul pămîntesc întru sînul său primind pe Maică
S-a clătît din adîncime înfiorat
Cînd a fost în groapă trupul prea curat.

Al virtuții mir și aroma săvârșirii sfinte
Dă-ne nouă Prea Curată să folosim
Spre miros de taină jos la țintirim.

În mormânt cioplit se ascunde trupul Prea Curatei
Iar a treia zi Puterile îl ridic,
După cum ne spune Sfântul Ucenic.

Toma Geamănul, ca un vifor străbătînd văzduhul
Și purtîndu-se grăbit pe aripi de gînd
Te-a văzut cu trupul către cer urcînd.

Sfântul Ucenic al prea dulcelui tău Fiu, Curată,
În văzduh întîmpinîndu-te a strigat:
„Iată Maica Domnului a înviat!”

Cort prea minunat, încăpînd pe Ziditorul firii,
N-ai rămas în groapă jos, ca cei muritori,
Ci te-ai dus în slava Celui în Trei Sori.

Strălucit odor chipul tău neveștezeit rămîne
Chiar de se-nmormîntează năstrapa ta,
Dar îi dă viață Mana cea din ea.

Tainic ai ajuns ca și discul poleit al lunii;
Dar pe unul din Treimea cea în Trei Sori
Îl răsari celor din noapte muritori.

S-a încredințat a Apostolilor Sfîntă Ceată
Că tu ești Sfințirea noastră a tuturor
De te-ai și purtat simțitor pe mîna lor.

Adormind Adam, necăjitul somn al veșniciei,
I-a urmat pe-același drum Eva cu amar
Fiind ea unealtă a lui Veliar.

Tu adormi puțin, dar te scoli ca și Mîntuitorul
 După cum mai înainte ți s-a vestit
 Că te muți în Slava Fiului iubit.

Jos te-ai pogorît, dar acum te odihnești în slavă
 În lăcașurile Celui fără de ani
 Cercetînd cu darul pe cei sărmani.

Cei fără de trup, Arhistrategii Sfintelor Cete
 Cînd o văd pe Prea Curata că s-a mutat
 Se grăbesc s-o-ntîmpine prea minunat.

Mai aleasă ești decît moscul de Liban, Fecioară,
 Căci a Duhului podoabă o ai deplin.
 Cuvios îți cîntă neamul tău creștin.

Cătrăniților, ticăloasă nație de jidovi,
 Învierea lui Hristos voi nesocotiți,
 Iar acum surparea Maicii unelțiți!

Porumbiță ești strălucind frumos cu fecioria
 Și fiind împodobită prea minunat
 Ai zburat cu sufletul înaripat.

Iarăși Gavriil ca la Nazaret odinioară
 A venit ca să-ți vestească și la Sion
 Că te cheamă Fiul la ceresul Tron.

Se înfioară azi de lumina ta cea negrăită
 Iadul cel nesățios, tînguindu-se:
 Vai! Cum văd pe talpa mea clătindu-se.

Plîns-au cu amar, Cinstitoarele cele cu miruri
 Așezată cînd ai fost în mormînt cioplit
 Tu fiind palatul Celui preamărit.

Cum ai suferit îngropare, Prea Curată Maică,
Strigau cele purtătoare de mir Femei
Și cu ceata sfântă de Învățăcei.

Prea înfricoșat se arată tuturor lucrul
Cînd se vede așezat astăzi în mormînt
Cortul Întrupării Sfîntului Cuvînt.

Versuri și cîntări cuvios să înălțăm Curatei,
Iară Sfîntul ei mormînt toți să-l preacinstim,
Căci prin odrăslirea ei ne izbăvim.

Slavă...

Dumnezeule, întru trei fețe preamărit de-a-pururi
Întărește pe păstori și norodul tău
Împotriva uneltirii celui rău.

Și acum...

Maica Domnului, Prea Curată pururea Fecioară,
Dă Bisericii scăpare de bîntuiei
Și o păzește neclătită de sminteli.

Starea III-a

Neamurile toate laudă-ngropării
Ți-aduc duios, Fecioară.

Petru se coboară și-n mormînt te-așează
Cu mare cuviință.

Cele cu miresme, în rînd cu Ucenicii
Îți cîntau de-ngropare.

O, făptură, vino, prea jalnică cîntare
S-aducem toți Fecioarei.

Pe a Vieții Maică, urmînd celor cu miruri
La groapă s-o petrecem.

Ioane, prea iubite al Domnului Apostol,
Îngroapă pe Fecioara.

Pavele sfințite, lăcaș ales de taină,
Dumnezeiește cîntă-i.

Ierarhi, podoabei voastre, aduceți cîntare
Cu sfînta adunare.

Ai Mirelui prieteni, duioasa versuire
Cîntați-i Prea Curatei.

Marie Magdaleno, aleargă azi cu jale
La Ghetsimani de vale.

Revarsă miruri scumpe, c-azi clondirul tainic
Al Mirelui s-ascunde.

Apleacă-ți înălțimea, bătrîne Eleoane,
Spre Valea Ghetsimani.

Clătește-te, Sioane, și tu cu Eleonul
Făcîndu-i loc Stapînei.

Iar tu, Sfințite Iacob, cîntîndu-i îngerește
Prohodul săvîrșește.

Cei hrăniți cu mană, își tind vrăjmașa mîină
Spre cea fără prihană.

Ei cearcă să răstoarne năstrapa cea de taină
Ce poartă pîinea Vieții.

O, cîtă nesimțire, la cei ce altă dată
Își ucideau Prorocii.

Ca sluga prea vicleană, aleargă făr-de minte
Iudeule Satană.

Pe Maica Izbăvirii, iudei fără de lege
Încearcă s-o răstoarne.

Dar bine-a zis Scriptura, la patul tău Fecioară
Voinicii stau de pază.

Te-nalți acum la ceruri, precum i s-arătase
Lui Iacob tainic scara.

Cu imnuri se pogoară a îngerilor cete
La groapa ta, Fecioară.

Toiagul ce-nfrunzise lui Aaron, cu taină
Pe tine te vestise.

Iar rugul altădată, nears fiind de pară
Te însemna, Fecioară.

Mutîndu-te în Slavă, făptura cea gîndită
Prea minunat îți cîntă.

(Schimbarea melodiei)

O, Prea dulce Maica lui Hristos Cuvîntul,
Îndură-te de lume.

Cîntări tînguitoare femeile cu miruri
Înalță azi cu jale.

Cum stai făr' suflare, fiind Vieții Maică,
Prea Sfîntă Născătoare.

Se pierde rătăcirea, iar cei căzuți într-însa
Prin Fiul tău se scoală.

În iad, la întuneric, Cuvîntul se pogoară
Ca să ne izbăvească.

Din undița satanei, pe cei căzuți din viață
Hristos îi liberează.

A ta născare sfîntă răsare lumii Viața
De aceea toți îți cîntă.

În groapa stricăciunii vrăjmașii tăi să cadă
Cei ce nu vor să creadă!

Cuvinte, Domn a toate, învață-ne cu Darul
Cîntarea Prea Curatei.

Pe Maica Ta, Cuvinte, pe Mielușeaua, Doamne,
Cum groapa o cuprinde?

Cămara Vieții astăzi s-acopere stropind-o
Femeile cu miruri.

Apostolii cu jale din inimă suspină:
Dar cum ne lași, Stăpână!

Lumina Vieții noastre, în groapă la-ntuneric
O, cum te-acoperi, Maică!

Strămoșilor sculare făcîndu-te pricină
Cum mori acum, Stăpână?

Făptura o slăvește pe Maica Ta, Hristoase,
Ce Te-a născut trupește.

Se pierde azi, Fecioară, amarul cel de moarte
Născînd dulceața iară.

Solire să ne fie mutarea ta la Fiul
Celor ce-ți cîntă ție.

Cu miruri de credință femeile te-ngroapă
Cu sfîntă cuviință.

Iar tu cu dor fierbinte, fiind a Vieții Maică,
Te muți la cele Sfinte.

Grăbește de ne scoate pe noi toți, sărmanii,
Din undița satanei.

Puterile din slavă privesc nedumerit
Cum te așezi în groapă.

Cum glia te ascunde, priveliște străină
Și de mirare plină?

Iar duhul tău se vede purtat la cer de Fiul
Ce are trup din tine.

Zidirea cea simțită plîngînd se tînguiește
Lipsindu-se de tine.

Gîndirea se-nfioară de multa plecăciune
A Maicii Prea Curate.

Acuma curg izvoare de miruri și de lacrimi
La groapa ta, Fecioară.

Bisericii dă pace, norodului scăpare,
Prea Sfîntă Născătoare.

Slavă...

O, Treime Sfîntă, Unime în trei Fețe,
Pe toți ne miluiește!

Și acum...

Părtași, Fecioară, fie de-a Fiului tău slavă
Acei ce-ți cîntă ție!